

ГЛАВА ТРЕТЯ.

За вътрешныя черковенъ рядъ.

§. 54. Взаимны отношенія между черковж-тж и господарство-то.

Кога-то станжли императори-ти вече сами бранители и покровители на християнскж-тж черковж, тѣ ѿ подарили и различни правдины и прѣимжщества. За смѣткж на господарство-то градили храмове, и гы надарявали съ имотъ, или пжкж имъ овързвали особиты количества да ся поддържатъ, освободили гы още, както — и служители-ты имъ отъ общественны-ты данъци и повинovenія, и имъ ся дозволило да си имжтъ завѣщаны имоты. Сждебни-ти приговори на епископы-ты имъ добыли важность прѣдъ закона, и на духовенство-то ся отстжило правдины, да си има собственъ сждъ и управление. Право-то за прибѣжище, кое-то по-напрѣдъ имали само нѣкои отъ язычески-ты храмове ся распространило сега въ сичкы-ты християнскы черковы. Освѣнъ това на епископы-ты ся допростило да могжтъ да спиратъ неправедны-ты рѣшенія на свѣтскы-ты сждове, още и — да ходатайствуватъ за испаднжлы-ты по нѣкаквы си случайности въ тяжкы вины. Съ еднж речъ на черковж-тж ся доставило възможность-тж да бжде прибѣжище на сичкы-ты гонены и безпомощны, — и подпорка на сироты и вдовици.

Като ся грыжили за вънкашно-то благосъстояніе на черковж-тж, императори-ти въ сжще-то врѣмя ѿ помагали съ власть-тж си, да запазватъ и истинно-то ѿ ученіе отъ ереси и расколы, и да поддържатъ между Християны-ты черковно-то благочиніе. Съ тжзи цѣль тѣ събирали Вселенскы-ты Съборы, и давали на рѣшенія-та имъ законнж силж, прилагали гы въ изпълненіе по имперіж-тж си, и закрѣпывали законно избранны-ты на святителскы-ты имъ сѣдалища и др.

§. 55. Отношеніе-то на Митрополиты-ты камъ-то Епископы-ты. Патриарси. Въздиганіе-то на Папы-ты.

Черковна-та Іераршія въ тоя периодъ ся нарядила още по-добрѣ, и прѣдѣли-ти на митрополіи-ты и епархіи-ты ся опрѣдѣлили тжж, щото всякой Митрополитъ и Епископъ си знаялъ вече, додѣ ся простиралъ кржгъ-тъ на неговы-ты дѣйствія, още — и каквы отношенія трябало, да имжтъ помежду си. Какво значеніе трябаше да има Римскый първосвятитель въ Италиж, Антиохійскый — въ